

Arrest

nr. 63 078 van 14 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, op 15 april 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 maart 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VERRELST, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster legde op 14 september 2010, samen met haar in België verblijvende Franse vriend, een verklaring van wettelijke samenwoning af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen.

1.2. Op 14 oktober 2010 diende verzoekster, in functie van haar Franse partner, een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 7 maart 2011 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 16 maart 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 51 § 3, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot inschrijving, aangevraagd op 14.10.2010 door [C. A. M.], [...] van Roemeense nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene heeft niet op afdoende wijzen aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met haar partner, zoals vereist door de wet van 15 december 1980 (vastgelegd in de criteria bepaald door artikel 3 van het KB van 07.05.2008 zoals gewijzigd door artikel 2 van het K.B, 05.07.2010).

De voorgelegde documenten vormen geen afdoend bewijs voor de duurzaamheid en stabiliteit van de relatie:

de twee verklaringen van derden die werden aangevoerd hebben een gesolliciteerd karakter en kunnen bijgevolg niet volstaan als bewijs van een duurzame stabiele relatie.

Er is niet voldaan aan de bovenvermelde criteria."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna de wet van 29 juli 1991) en van de zorgvuldigheidsplicht.

Zij verstrekt volgende toelichting:

"[...]

Verzoekster begrijpt niet waarom verwerende partij beweert dat zij geen duurzame en stabiele relatie bewijst met haar partner.

Verzoekster woont al sinds 2009 bij haar partner. (stuk 2)

Dit feit wordt bevestigd door de 2 getuigenverklaringen.

Dat getuigenverklaringen een gesolliciteerd karakter hebben is een zeer zwak argument.

In casu is dit een conditio sine qua non. Als er getuigenverklaringen vereist zijn dienen deze natuurlijk altijd eerst gevraagd te worden aan de betrokken personen. Zodoende hebben getuigenverklaringen altijd een gesolliciteerd karakter.

Het is de inhoud van de verklaring die van belang is. De getuigen verklaren dat verzoekster reeds sinds midden 2009 een relatie heeft met haar partner.

Verzoekster begrijpt niet waarom verwerende partij aan deze verklaringen geen waarde hecht.

Niet enkel de inhoud van de verklaring is belangrijk. Ook de identiteit van de persoon die de verklaring aflegt en zijn of haar relatie met het koppel zijn van groot belang.

Verzoekster begrijpt niet waarom er geen geloof wordt gehecht aan de verklaring van de ex-vriendin van haar partner die tevens de moeder is van de zoon van de partner van verzoeker. (stuk 3)

Waarom werd de verklaring van de moeder van het kind van de partner van verzoeker niet ernstig genomen door verwerende partij?

De motivering door verwerende partij is in casu absoluut niet afdoende.

Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is niet bereikt omdat verzoekster geen inzicht krijgt in de motieven die tot de bestreden beslissing hebben geleid.

De bestreden beslissing werd niet op afdoende wijze gemotiveerd.

Dit maakt dat de formele motiveringsplicht werd geschonden door tegenpartij.

Verwerende partij handelde bovendien onzorgvuldig.

Zorgvuldig handelen impliceert dat de bevoegde overheid de nodige kennis verwerft over alle relevante (feitelijke gegevens), d.w.z. alle gegevens die de beslissing kunnen beïnvloeden.

Deze feiten moeten zorgvuldig worden vastgesteld en gewaardeerd.

De overheid mag niet zonder meer weigeren ernstig kennis te nemen van en rekening te houden met de gegevens, inlichtingen en bewijzen die de belanghebbende burger haar heeft verstrekt.

In casu heeft verwerende partij nagelaten dit te doen."

3.2. Verweerder werpt op dat de bewijslast inzake het bestaan van een duurzame en stabiele relatie bij verzoekster ligt en dat zij, bij gebreke aan enige reglementaire bepaling aangaande de aard van de bewijsstukken, vrij is om de door haar dienstig geachte overtuigingsstukken aan te brengen. Hij betoogt dat hij evenwel ook over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt bij de beoordeling van de neergelegde stukken en de Raad slechts een marginale wettigheidstoetsing mag uitoefenen. Hij licht voorts toe dat verzoekster twee verklaringen van derden bij haar aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving heeft gevoegd, doch dat werd geoordeeld dat deze verklaringen een gesolliciteerd karakter hebben en daarom niet als voldoende beschouwd worden om het bewijs van een duurzame relatie te leveren. Tevens wijst verweerder erop dat de verklaring van wettelijke samenwoning op zich niet kan beschouwd worden als het bewijs van een duurzame en stabiele relatie van ten minste één jaar, aangezien deze verklaring pas op 14 september 2010 werd afgelegd en dat hij geen rekening kon houden met de foto's die verzoekster bij haar verzoekschrift voegt omdat hij geen kennis had van het bestaan van deze foto's op het ogenblik dat hij de bestreden beslissing nam. Verweerder stelt dat verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent, daar zij ze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt, en dus geen schending van de formele motiveringsplicht kan vastgesteld worden. Hij geeft verder aan dat, nu verzoekster niet aantoonde dat werd uitgegaan van verkeerde feitelijke gegevens, ook geen schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel kan weerhouden worden.

3.3.1. De Raad merkt op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.3.2. In de mate dat verzoekster de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen inhoudelijk betwist voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht die in voorliggende zaak dient te

worden beoordeeld in het kader van de toepassing van de bepalingen van artikel 40bis, §§ 2 en 4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon;”

Artikel 40bis, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“§4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2° bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.”

Artikel 40bis, §§ 2 en 4 van de Vreemdelingenwet voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de Roemeense partner van een Frans onderdaan die rechtsgeldig in België verblijft, op voorwaarde dat deze vreemdelinge en haar Franse vriend een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap hebben gesloten en zij een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie hebben die al minstens één jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon.

Uit de stukken van het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt dat verzoekster op 14 september 2010 samen met haar vriend voor de ambtenaar van de burgerlijke stand een verklaring van wettelijke samenwoning aflegde en dat zij op 14 oktober 2010, in functie van haar relatie met haar partner, een aanvraag indiende tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat de door verzoekster in het kader van haar verblijfsaanvraag voorgelegde verklaringen geen afdoende bewijs vormen inzake het bestaan van een duurzame en stabiele relatie van tenminste één jaar tussen verzoekster en haar partner en dat verzoekster bijgevolg het recht op verblijf van meer dan drie maand wordt geweigerd.

Verzoekster betoogt niet te begrijpen waarom er geen geloof gehecht wordt aan de door haar aangebrachte getuigenverklaringen die uitgaan van een vriend van haar partner en van een vrouw met wie haar partner een kind heeft. De Raad stelt in dit verband vast dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt aangegeven dat de aangebrachte getuigenverklaringen niet als bewijs aanvaard worden omdat zij een gesolliciteerd karakter hebben. Verzoekster stelt dat getuigenverklaringen altijd een gesolliciteerd karakter hebben, dat aandacht dient besteed te worden aan de inhoud van de neergelegde verklaringen en dat ook rekening moet gehouden worden met de identiteit van de persoon die een verklaring aflegt. De Raad dient evenwel te duiden dat, in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, getuigenverklaringen niet steeds worden opgesteld nadat hierom gevraagd werd en verzoekster dus niet kan gevolgd worden in haar stelling dat getuigenverklaringen altijd een gesolliciteerd karakter hebben. Daarnaast moet worden gesteld dat het niet kennelijk onredelijk is om de in casu door verzoekster neergelegde verklaringen, gelet op hun bewoordingen en rekening houdende met het feit dat deze uitgaan van vrienden of kennissen, als gesolliciteerd te beschouwen. Tevens moet worden benadrukt dat indien werd geoordeeld dat een stuk geen bewijswaarde heeft er uiteraard niet dienstig kan verwezen worden naar de inhoud van dit stuk.

Verweerder werpt verder – wat betreft de door verzoekster bij haar verzoekschrift gevoegde foto's – terecht op dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van het totstandkomen van de bestreden beslissing geen rekening houden met de documenten die verzoekster voegt bij haar verzoekschrift. Deze stukken kunnen derhalve niet nuttig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

Verzoekster geeft te kennen de door haar aangebrachte stukken anders te beoordelen dan verweerder, maar toont met haar uiteenzetting niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in het kader van de toepassing van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoekster ook geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel leidt er voorts niet toe dat een bestuur een aanvraag die door een vreemdeling werd ingediend in de plaats van deze vreemdeling met bewijsstukken moet onderbouwen en houdt ook niet in dat een bestuur de inhoud van akten waarvan is vastgesteld dat deze geen bewijswaarde hebben bij de besluitvorming dient te betrekking.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht kan niet worden vastgesteld.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK